

jen tuomioistuimien toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat C. Gulmann (esittelevä tuomari), H. Ragnemalm ja R. Schintgen sekä tuomarit G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann ja L. Sevón, julkisasiamies: F. G. Jacobs, kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein, on antanut 4.11.1997 tuomion, jonka tuomiolauselmalla on seuraava:

- 1) Jos jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY tulkintaan liittyvä kysymys tulee esiin jossakin Benelux-maiden jäsenvaltioista vireillä olevassa oikeudenkäynnissä, joka koskee Benelux-maiden yhtenäisen tavaramerkkilain tulkintaa, tuomioistuimen, jonka päätöksiin ei kansallisen lainsäädännön mukaan saa hakea muutosta ja jollaisia ovat sekä Benelux-maiden tuomioistuin että Hoge Raad der Nederlanden, on EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan kolmannen kohdan mukaisesti saatettava kysymys yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi. Tämä velvollisuus käy kuitenkin merkitykselliseksi ja sisällöltään tyhjäksi silloin, kun esitetty kysymys on asiallisesti samanlainen kuin kysymys, johon jo on annettu ennakkoratkaisu samassa pääasiassa.
- 2) Direktiivin 89/104/ETY 5 ja 7 artiklaa on tulkittava siten, että jos tavaramerkin haltija tai hänen suostumuksellaan joku muu on saattanut yhteisön markkinoille tavaroita tavaramerkkiä käyttäen, niin jälleenmyyjällä on oikeus paitsi myydä näitä tavaroita myös käyttää tavaramerkkiä ilmoittaakseen asiakkaille näiden tavaroiden laskemisesta uudelleen liikkeelle.
- 3) Tavaramerkin haltija ei voi direktiivin 89/104/ETY 7 artiklan 2 kohdan nojalla kieltää tavaramerkillä varustettujen tavaroiden kanssa samantyyppisiä vaikkakaan ei välttämättä samanlaatuista tavaroita tavanomaisesti myyvää jälleenmyyjää käyttämästä tavaramerkkiä tavoilla, jotka ovat tavanomaisia hänen toimialallaan, ilmoittaakseen asiakkaille näiden tavaroiden laskemisesta uudelleen liikkeelle, ellei sitten osoiteta, että tietyn tapauksen erityispiirteiden takia tavaramerkin käyttö jälleenmyyjän mainonnassa vahingoittaa vakavasti tavaramerkin mainetta.
- 4) EY:n perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklaa on tulkittava siten, ettei tavaramerkin tai tekijänoikeuden haltija voi kieltää suojattujen tavaroiden kanssa samantyyppisiä vaikkakaan ei välttämättä samanlaatuista tavaroita tavanomaisesti myyvää jälleenmyyjää käyttämästä tavaramerkkiä tavoilla, jotka ovat tavanomaisia hänen toimialallaan, ilmoittaakseen asiakkaille näiden tavaroiden laskemisesta uudelleen liikkeelle, ellei sitten osoiteta, että tietyn tapauksen erityispiirteiden takia tavaroiden käyttö tähän tarkoitukseen vahingoittaa vakavasti niiden mainetta.

(¹) EYVL C 351, 30.12.1995.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO,

4 päivänä marraskuuta 1997,

asiassa C-20/96 (Social Security Commissionerin esittämä ennakkoratkaisupyyntö), Kelvin Albert Snares vastaan Adjudication Officer (¹)

(Sosiaaliturva — Maksuihin perustumattomat erityisetuudet — Asetuksen (ETY) N:o 1408/71 4 artiklan 2 a kohta ja 10 a artikla — Vammaisen elämisavustus — Etuuksien maastaviennin estäminen)

(97/C 387/07)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-20/96, jonka Social Security Commissioner (Yhdistynyt kuningaskunta) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa Kelvin Albert Snares vastaan Adjudication Officer ennakkoratkaisun sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 (EYVL L 230, 22.8.1983, s. 6) 4 artiklan 2 a kohdan ja 10 a artiklan tulkinnasta ja pätevydestä, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2 päivänä kesäkuuta 1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83, sellaisena kuin se on muutettuna 30 päivänä huhtikuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1247/92 (EYVL L 136, 19.5.1992, s. 1), yhteisöjen tuomioistuin, toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat C. Gulmann, H. Ragnemalm ja M. Wathelet sekä tuomarit G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida (esittelevä tuomari), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann ja L. Sevón, julkisasiamies: P. Léger, kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett, on antanut 4.11.1996 tuomion, jonka tuomiolauselmalla on seuraava:

- 1) Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklaa, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2 päivänä kesäkuuta 1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83, sellaisena kuin se on muutettuna 30 päivänä huhtikuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1247/92, luettuna yhdessä liitteen II a kanssa, on tulkittava siten, että vammaisen elämisavustus kuuluu sen soveltamisalaan ja on tästä syystä saman asetuksen 4 artiklan 2 a kohdassa tarkoitettu maksuihin perustamaton erityisetuus, joten pääasian kantajan asemassa olevaan henkilöön, joka täytti tämän etuuden myöntämistä koskevat edellytykset sen jälkeen kun asetus (ETY) N:o 1247/92 tuli voimaan 1.6.1992, sovelletaan yksinomaan 10 a artiklalla perustettua yhteensovittamisjärjestelmää.

2) Asetuksen N:o 1247/92 tutkimisen perusteella, siltä osin kuin sen mukaan vammaisen elämisavustuksen osalta ei sovelleta asetuksen (ETY) N:o 1408/71 10 artiklassa tarkoitettua periaatetta asumista koskevasta edellytyksestä luopumisesta, ei ole ilmennyt mitään sellaisia seikkoja, joiden vuoksi tämän asetuksen pätevyys voitaisiin riitauttaa.

(¹) EYVL C 77, 16.3.1996.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(viides jaosto),

6 päivänä marraskuuta 1997,

asiassa C-116/96 (Bundesfinanzhofin esittämä ennakkoratkaisupyyntö): Reisebüro Binder GmbH vastaan Finanzamt Stuttgart-Körperschaften (¹)

(Kuudes arvonlisäverodirektiivi — Kansainvälinen henkilöliikenne — Kuljetuspalvelun verotuspaikka ja veron peruste)

(97/C 387/08)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-116/96, jonka Bundesfinanzhof on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa Reisebüro Binder GmbH vastaan Finanzamt Stuttgart-Körperschaften ennakkoratkaisun jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, 13.6.1977, s. 1) 9 artiklan 2 kohdan b alakohdan tulkinnasta, yhteisöjen tuomioistuin (viides jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (esittelevä tuomari) ja P. Jann, julkisasiamies: A. La Pergola, kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein, on antanut 6.11.1997 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 9 artiklan 2 kohdan b alakohta on tulkittava siten, että määritettäessä, mikä on matkapakettiin kuuluvan kansainvälisen henkilöliikenteen verotettava osa kussa-

kin jäsenvaltiossa, suorituksen kokonaisvastike on jaettava suhteessa valtioiden alueella kuljettuun matkaan.

(¹) EYVL C 158, 1.6.1996.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(neljäs jaosto),

6 päivänä marraskuuta 1997,

asiassa C-164/96 (Consiglio di Stato esittämä ennakkoratkaisupyyntö), Regione Piemonte vastaan Saiagricola SpA (¹)

(Asetus (ETY) N:o 797/85 — Yksityisten maanviljelijöiden ja oikeushenkilöiden erilainen kohtelu)

(97/C 387/09)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-164/96, jonka Consiglio di Stato on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa Regione Piemonte vastaan Saiagricola SpA ennakkoratkaisun maatalojen nykyaikaistamisesta 17 päivänä huhtikuuta 1972 annetun neuvoston direktiivin 72/159/ETY (EYVL L 96, 23.4.1972, s. 1) ja maatalouden rakenteiden tehokkuuden parantamisesta 12 päivänä maaliskuuta 1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 797/85 (EYVL L 93, 30.3.1985, s. 1) tulkinnasta, yhteisöjen tuomioistuin (neljäs jaosto), toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Ragnemalm sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn ja J. L. Murray (esittelevä tuomari), julkisasiamies: P. Léger, kirjaaja: R. Grass, on antanut 6.11.1997 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

Maatalojen nykyaikaistamisesta 17 päivänä huhtikuuta 1972 annettua neuvoston direktiiviä 72/159/ETY ja maatalouden rakenteiden tehokkuuden parantamisesta 12 päivänä maaliskuuta 1985 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 797/85 on tulkittava siten, että niiden mukaan jäsenvaltiot eivät saa perustaessaan direktiivillä 72/159/ETY käyttöön otettuun tukijärjestelmään kuuluvien edunsaajien määrittämiseksi tarkoitettua rekisteriä olla sallimatta tiettyjen oikeushenkilöiden merkitsemistä tähän rekisteriin yksinomaan niiden oikeudellisen muodon tähden ja ottaa käyttöön erityistä yksilöintimenetelmää muodostamalla varta vasten tätä varten vain luonnollisille henkilöille tarkoitettua rekisterin.

(¹) EYVL C 197, 6.7.1996.